

odnosno smisla. /// Metafizike: svaka reč znači nešto jedno, ne značiti nešto jedno znači ne značiti ništa ///

Dakle, Derida smera da polazak od *onome*, zapravo ukazuje na područje, nazovimo ga ontološkim, iz kojeg Aristotel razumeva metaforu, jer ista u svom određenju zavisi od koncepta prenošenja imena. Drugim rečima, kao što se u *Metafizici* celina mnogostrukosti izricanja bića nastoji misliti u pogledu na prvi ili prvotni smisao bića, tako se, po Deridi, metafora u *Poetici* i *Retorici* određuje preko prvotnosti imena u odnosu na članove, veznike, predloge i sve ostale delove *lexis*. Odatle Derida zaključuje sledeće: “Sve što se u teoriji metafore uređuje po tom sistemu distinkcija, ili bar po njegovom načelu, izgleda da pripada velikom nepokretnom lancu aristotelovske ontologije, sa njenom teorijom o analogiji bića, njenom logikom, epistemologijom, tačnije sa osnovnim ustrojstvom njegove poetike i retorike.”

/// ovde prokomentariši: 1) da li je metafora zapravo analogija bića, nije li pre sinegdoha, 2) šta znači analogija u “ontologiji”..pre se radi o tome da je ovde na delu mimoimenost a ne analogija!!!!

Ime je po Deridi za Aristotela prva semantička jedinica, ono je najmanji element koji označuje i koji je vezan za pojavljivanje smisla. Ime se svakako može podeliti na glasove ali glasovi kao elementi po sebi samom su bez smisla. Glas naravno nije isto što i nekakav šum ili bilo kakav zvuk već je glas koji sam po sebi nema smisla, ono što po sebi mora biti u mogućnosti da ulazi u glas, ili kako sam Derida kaže da ulazi u glasanje. Ovde takođe imamo analogiju sa analizom bivstva u metafizici jer je bivstvo elementarna ontološka jedinica smisla, koje se može deliti dalje ali ne i da smisao ostane. Naime, čovek se može podeliti na delove i organe, pa i elemente, ali oni nisu temeljne jedinice smisla unutar Aristotelove prve filozofije.